

Những cánh rừng

Tác Giả: Tr&#n M&#ng Tú

Thứ Năm, 08 Tháng 4 Năm 2010 10:39

Giữa tháng Ba, anh Sơn tôi ở Vienna, Virginia, bạn mình tìm, tôi từ Seattle đến thăm và đi với anh mình.

Thành phố này vừa trải qua một trận bão tuyết, trận bão trút xuống một đợt tuyết cao gần 3 feet. Khi tôi đến tuyết đã tan, một trận đã quay trở lại như một vụ tuyết, an ủi, trên những mái nhà bạn tôi và trên những thân cây vừa bị ngã gục. Các thành phố bây giờ là những thân cây trải cành, đang đợi bạn sinh.

Tôi ở tiểu bang được gọi là “Everygreen State”; cây thông chiếm ưu thế hơn cây phong, cây sồi và cây gụ nên chúng bao giờ được nhìn thấy nguyên vẹn những cánh rừng cây không lá. Bởi thông lúc nào cũng mọc chen vào giữa những cây rụng lá mùa đông, nên đã đi một xuyt màu xanh ngọc giữa những cành đã trải thân. Mặc dù mùa thu của thành phố Seattle cũng nhuộm một màu vàng khi cây phong, cây sồi thay sắc, những cây một rừng trải lá thì quả thật không có.

Những cánh rừng

Tác Giả: Tr&n M&ng Tú

Thứ Năm, 08 Tháng 4 Năm 2010 10:39

Khu xóm của anh tôi, được xây trong cánh rừng “Wolf Trap” ở Vienna, Virginia. Sau những những ngôi nhà ngói của ta và những mảnh đất vùng rừng làm công viên. Thiên nhiên được bao phủ bởi đá nên vẻ đẹp của công viên rất hoang dã. Nếu đứng xa nhìn vào, khu rừng không lá của mùa đông, như một bức tranh vẽ bằng chì than trên khung bằng xám của trời. Một bức tranh tĩnh vật của thiên nhiên. Đẹp đến nỗi những người đi.

Tôi bước vào rừng, đứng giữa những thân cây thẳng đứng, khô, nhám, với những cành nhỏ nhỏ những cánh tay vươn dài ra, tôi bước vào rừng mình thấy những chính xác của mình bước tới hết da thịt. Nó đẹp, một cái đẹp bi thảm, nó làm những người ta liên tưởng đến những giá, đến máo gai, đến những Chúa đang dang tay ra đứng với mình. Cánh rừng không có một màu sắc nào ngoài màu nâu xám, khác chi giáo được vào mùa Chay không hoa, không nắng, chỉ một cây thánh giá đứng cô đơn. Dưới chân tôi là một thảm dày lá khô, giẫm lên nghe rõ tiếng lá xào xạc th. Phải công nhận rừng không lá có một vẻ đẹp riêng của nó. Nó buồn đến nỗi lòng, hình như trên mỗi thân cây có mang dấu vết của hy sinh. Nó đang chờ đi, để cho những chờ đợi non sông mới, nó “làm việc chờ” đó một cách th nhiên, nên rừng chờ đợi bằng hoàng, đẹp đến nỗi của những chờ đợi. Cây chờ, đẹp và buồn như Chúa chờ. Có ai nhìn thấy như tôi nhìn thấy không!

Bây giờ là đầu tháng Tết. Những người Việt nào ở hải ngoại cũng như đang lên cơn sốt, một cơn sốt lây lan ra khắp bang này đến bang kia, khắp quốc gia này sang quốc gia khác, không có thuốc chữa nào ngăn được. Cơn sốt của vết thương ba mươi lăm năm làm được trở lại. Những bài viết, những hình ảnh và cuốn di c từ năm 1954, đến Mậu Thân, An Lộc, và cuốn triết thuyết thoát miền Nam 1975 được gửi chuyển cho nhau. Mỗi người như những chiếc thuyền trôi trên biển oan nghiệt, kinh hoàng của cuộc chiến huynh đệ tàn ác, tôi cứ rùng mình tưởng tượng như trên màn hình của máy vi tính, của những giọt máu, giọt nước mắt của dân tộc mình. Làm sao lau khô được!

Tháng Tết cũng là tháng bước vào xuân của những mùa. Những hàng cây trúc lá úng trong mùa đông, đâm mầm non xanh nhú ra và đua nhau nở rộ, một chiếc áo màu xanh ngọc sắc đẹp khoác lên cho thân cây. Tết của những cánh rừng sẽ hồi sinh. Khi rừng hồi sinh có nghĩa con người sẽ được hồi sinh những phúc lộc từ rừng. Chim chóc, thú rừng, suối, sông, cũng được sống còn như sống vui vẻ của rừng. Những tháng trời của người Việt đi t là những giọt lệ chờ xuân, đánh thức: những kẻ bị bỏ quên, bị quên, trách nhiệm và hồi xuân tình yêu th rừng, đoàn kết nhau.

Tháng Tết của ba mươi lăm năm sau, mỗi người Việt tha hương, dù ở đâu chẳng nơi nào, quay đầu nhìn lại quê hương, cũng chỉ nhìn thấy những cánh rừng đã chờ, hay đang chờ.

Những cánh rừng

Tác Giả: Tr&#n M&#ng Tú

Thứ Năm, 08 Tháng 4 Năm 2010 10:39

M&#c dù trong những cánh rừng đó: chim chóc và n tha m&#i và làm t&, những con c&#p, con báo đang nhe nanh vu&#t, những con hổ u, con nai hi&#n lành đi i&, những con th&, con sóc m&#y u ch&#y l&#ng x&#ng. Tất cả sinh vật và n còn đó, và n s&#ng.

Tháng T& chúng ta nhớ đến những người lính còn sống sót ở quê nhà, họ nhớ cây tre lá, tiếng chiêng trống, tiếng súng nổ, những vết âm thanh ô nhiễm và những cảnh khô g&#u kín những chỗ xanh, chỗ nước đến là n&# tung l&#c b&#c. Mọi thứ khi nào mà r&#i xu&#ng những cánh rừng th&#ng t&#t này?

Tháng T& ta nhớ đến những người lính đã mất đi, nằm trong lòng đất, những người lính qu&#c gia đó đã bỏ đến xu&#ng những cây trong rừng. Cái chết đó dù t& nguy&#n, hay b&# b&#c t&. Họ đã theo chân Chúa, chấp nhận m&#o gai, d&#u đinh, th&#ng tích và vắc những cây th&#p t& cho đến khi th&#cu&#i, không than van, không oán trách s&# ph&#n.

Những người lính đó dù sống hay chết khi chúng ta xa quay đầu và h&#ng quê h&#ng chúng ta và n th&#y h&, những thân cây hy sinh đó, đất và bụi đến nỗi lòng.

Tháng T& đây, quay đầu nhìn lại những cánh rừng còn sót lại trên quê tôi; những cánh rừng này cũng đang bị gi&#t chết đi, bị hy sinh cho mất đi u phi lý. R&#ng trên đất Việt đang bị hy sinh và s&# chết đi cho những con người không thu&#c n&#c Việt. Không phải mất b&# rừng, mất hay hai m&#u rừng, mà con số lên đến ba trăm ngàn m&#u (300,000 ha.) rừng đầu nguồn. Khi cây bị đến rừng s&# khóc đến bao giờ, ai lau nước mắt cho rừng? Chim, thú không còn chỗ sống, l&#c non mất cả mùa xuân vì không còn cảnh đẹp khoe lá nõn. Rồi mất giờ người “l&#” không cùng ngôn ngữ s&# c&#ng trên đó. Năm m&#i năm s&# là hai thế hệ. Khi người chết cũ trở về, thì chính họ sẽ trở thành người l&#; cũng giờ những người Việt họ ngo&#i trở về, tìm lại nhà cũ của mình ở ngay chính quê mình còn bỏ hết ra thành k&# “l&#”, hàng chi k&# chi&#m rừng không cùng đến chết. Có những làng xóm l&# s&# m&#c lên ở trên ba trăm ngàn m&#u đất này, và năm m&#i năm sau, khi họ cho thuê rừng đã hết, chúng ta sẽ có: các ông bà ngo&#i, ông bà n&#i, bà m&#, ông b&, thêm mất b&#y trở n&#a, không phải là người Việt. Họ là Tàu Trung Quốc, Tàu Đài Loan, Tàu Hồng Kông. Chúng ta mất rừng, mất đất mất cách vô cùng tự nhiên.

Rừng không phải bị tu&#t lá đến t&#n x&#ng da, nó bị chết th&#t r&#i, nó bị chém ngang thân và chết đến t&#n g&#c. Mọi cái chết th&#t bụi những không đẹp, vì sau cái chết đó mùa xuân không còn chỗ để về.

Những cánh rừng

Tác Giả: Tr&n M&ng Tú

Thứ Năm, 08 Tháng 4 Năm 2010 10:39

Tháng T&, trong những túp l&u nghèo nàn tr&ng v&ng, bên c&nh những b&ng c&a chân núi Tr&ng S&n, có những bà m& già, l&ng c&ng, tóc b&c, ng&i khóc những th&ng con. M&ng&i im những t&ng, nghĩ l&i những bài di&n văn hùng h&n, ng&ng&i ta đ&c lên trong những ngày gi& t&p th& cho những thanh niên đã hy sinh khi đi x& đ&c Tr&ng S&n. R&ng x& xác lá, m& x& xác thân già, m&ng&i nghe gió th&i qua r&ng, gió vào căn l&u tr&ng, gió l&i đi ra, m& nhìn những m&nh gi&y & vàng v&i dòng ch& “T& Qu&c Ghi Công” treo l&ch l&c trên vách. Con trai m& lúc đó 17 tu&i. Tr&ng S&n x& đ&c h&n năm m&ng&i năm (*), đ&t n&ng&c n&i l&i ba m&ng&i l&m năm. Có ai những đ&n những bà m& này không? B&c tranh c&a m& bên cánh r&ng bu&n bã quá!

Tôi v&n m&i bu&i sáng cùng anh tôi th&ng đi b& trong cánh r&ng Wolf Trap này, chúng tôi ng&ng l&i & m&t con su&i nh&, có cây c&u g& b&c qua. Khi chúng tôi ng&i xu&ng & m&y t&ng đá đ&ng&i chân c&u, có khi đ&ng trên c&u ng& xu&ng. Tôi l&ng nghe tiếng su&i r&ng r&ch và ng&m nhìn s& khôn ngoan c&a dòng n&ng&c. Su&i b&t đ&u t& đ&u tôi không th&y, những n&ng&c su&i trong su&t và ch&y liên t&c không ng&ng ngh&, khi n&ng&c g&p ph&i những t&ng đá c&n đ&ng, n&ng&c r& thành hai và b&c hai bên t&ng đá, th&n nhiên ch&y, r&i ch&p l&i làm m&t phía bên kia t&ng đá, t&p t&c xu&i dòng. Tôi đã h&c đ&ng&c s& khôn ngoan c&a dòng n&ng&c. N&ng&c đ&y cho tôi bi&t, b&ng m&t cách nào đó n&ng&c có b& chia dòng tan ra trăm ng&, vì những t&ng đá ch&n l&i, n&ng&c v&n tìm đ&ng&ng đ& ch&p l&i v&i nhau.

Tôi đang ng&i trong m&t cánh r&ng cu&i đông, những thân cây nâu xám khô c&n, vây kín chung quanh hai anh em tôi v&i m&t v& đ&p đ&n s&, m&t chút hoang dã, m&t chút thân m&t g&n g&i. Những c&n gió nhẹ những th&i qua, không có tiếng lá lao xao, những trong thỉnh l&ng tôi nghe đ&ng&c tiếng tim c&a r&ng khe khẽ đ&p. Tôi đ&ng lên, vít xu&ng m&t cành ngang t&m m&t, tôi nhìn th&y những m&m xanh l&m t&m những những cánh m&ng c&a m&t loài sâu hi&n ra su&t chi&u dài c&a cái cành khô kh&c đó, m&m xanh c&a mùa xuân đang tìm cách nhú ra. Tôi ng&m nghĩa cái cành ngang t&m m&t mình, ng&ng&c m&t nhìn lên b&u tr&i xuyên qua những cánh tay cây kh&ng khiu, nhìn bao quát c& cánh r&ng v&i những thân cây đ&ng những n&i, khô kh&c và bu&n bu&n. Tôi b&ng “ng&”ra: c& cánh r&ng đang th&n nhiên ch&t đ& cho những m&m xanh trong thân cây s&ng l&i. S& s&ng đ&n ch&m ch&p những ch&c ch&n. Cái m&u xanh ng&c mong manh những tim m&n m&t s& có m&t v&ng vàng những mu&n nói: Cái ch&t đ&p và cao quý c&a r&ng đã đ&ng&c đ&n bù b&ng s& h&i sinh c&a những chùm lá m&i.

Tôi tin t&ng những những cánh r&ng trên quê tôi s& không ch&t h&n, nó s& ph&c sinh khi m&t tr&i tr& l&i. Những chùm lá nõn s& n& bung ra, qu&n quít l&y nhau những anh, những em và m&t đ&i cây m&i s& tr&ng thành.

Tháng T&, 2010

Nhà ng cánh r ng

Tác Giả: Tr n M ng Tú

Thứ Năm, 08 Tháng 4 Năm 2010 10:39

(*) 19/5/1959- Ngày C ng S n B c Vi t m đ u chi n d ch “X d c Tr ng S n”, g i nh ng thanh niên tu i 17 ra m t tr n.